

Излезе изъ морските вълны Циприда
 И радость небесна
 Повѣя лицето на сичката земя.

Земята на Пафосъ съ цвѣта са накити,
 Море и долины, гори върховити
 Самыйгъ Зефиръ
 Земято пришествіе нейво ликувать;
 Привѣтъ ти царице!
 Привѣтъ ти, велика богине на мѣръ!

Ты вредъ, о велика богине достигашъ,
 И сичко въ златыгъ сп ирежы събирашъ,
 Безъ тебе ни листъ
 Ни клонъ бы възмогълъ да са заюлѣе,
 И сичка природа
 На дивный са клана твой образъ лучшгъ.

И ты кат' Циприда предъ мен' са показа
 И ты като нея пльни ми сърцето
 Омая ума;
 Ты виждъ ми огняното сърце какъ са біе
 И какъ отъ твоята
 Божественна хубость азъ страстно трепт.ж.

ГЛАВА 3.

Събраието на благочестивитѣ.

Това.
 Назарянинъгъ, послѣдуванъ отъ Аликда, отиваше къмъ брѣговетъ на Сарна, която днесъ ако и да е малкъ потокъ, по въ онуй време бѣше рѣка великолѣпна, и въ быстригъ ѣ воды, които подигахъ безчислени корабы, огледвахъ са лозята, палатыгъ и храмоветъ на Помпея. Одиногъ като избѣгваше лодныгъ мѣста, вървѣше по единъ пѣтъ който водяше къмъ една сѣмчаста долина недалечъ отъ рѣката. Тука бѣше обичната рѣсходка на гражданыгъ на Помпея, по въ пладнешкыгъ марани никой са тамъ не виждаше. освѣнъ дѣца които са занимавахъ съ игра, или нѣкой поетъ който търсяше може бы възхиновенія, или нѣкой философъ койго са пре-